

IZHAJA OB
ČETRTKIHUREDNIŠTVO IN UPRAVA
LJUBLJANA, BREG 10
POŠT. PREDAL ŠT. 345
RAČ. POŠT. HRAN. V
LJUBLJANI, ŠT. 15.393

DRUŽINSKI TEDNIK

ILUSTROVAN TEDNIK ZA POUK IN ZABAVO

POSAMEZNA
ŠTEV. 2 DINNAROČNINA 1 LETO
80, 1/2 LETA 40, 1/4 LE-
TA 20 DIN V ITALIJI
NA 1 LETO 60 L. FRAN-
CII 60 F. AMERIKI 2 \$

IV. leto

V Ljubljani, 28. januarja 1932

Štev. 5

Tudi Vi lahko dobite

eno izmed naših

nagrad v vrednosti 52.000 Din,

ker smo podaljšali rok do 15. marca t. l.

Navrgli smo še 2 lepi nagradi: Lutzovo peč, vredno 1.400 Din, in „kuhinjsko čudo“ (samovar), vreden 220 Din

(Gl. razpis in pogoje na 4. strani)

Naša zanimiva dekleta že pripovedujejo!

Tilči Geyerjeva

V Vošnjakovi ulici št. 10 v Ljubljani ima svoje podjetje — splošno ključavničarstvo — g. Rudolf Geyer, ugleden ljubljanski obrtnik. Že od l. 1906 obstoji njegovo podjetje; lani je praznovalo srebrni jubilej. Iz majhne ključavničarske delavnice ga je g. Geyer z marljivostjo in sposobnostjo razvil v eno med prvimi te vrste v Ljubljani.

Tilči Geyerjeva, hčerka g. Rudolfa Geyerja, je pa bilo tisto dekle, katero sem prvo prosil za razgovor za anketo „Družinskega tednika“ glede zanimivih slovenskih deklet, ki si same služijo svoj vsakdanji kruh. Gospodična Tilči Geyerjeva je namreč naša prva in edina ključavničarska pomočnica. Ne verjame? Le pojdite k g. Weiblu v Obrtno zadrugo, pri njem je delala lani meseca junija pomočniški izpit, pa vam bo potrdil, da je gđc. Tilči res naša prva in edina ključavničarska pomočnica.

Kar parkrat sem se moral napotiti v njeno pisarno, preden sva mogla pokramljati. Gospodična Tilči ima vedno polne roke dela. Zdaj mora na magistrat z načrti, zdaj v delavnico, kjer delajo po njenih osnutkih, potem mora računati — proračuni — silno važen posel!

Naposled sva se le pogovorila. Bila je v izredno okusni obleki. Kot mlada, distingvirana dama mi je sedela nasproti. Kar v glavo mi

ni šlo, da je ta dama poleg vsega tega tudi še — ključavničarska pomočnica.

Kako se je zgodilo? Je bilo pač tako, da ji usoda ni dala nobenega bratca. In od zgodnje mladosti se je zanimala za pile, žage, stroje... Iz očetove delavnice so jo pomočniki časih kar preganjali. Pa se je kar sama izbrala za — papanovo naslednico. Začetek je bil seve težak. „Lerpobu“ se nobenemu ne godi bog ve kaj. Ročice bi si rada ohranila lepe in gladke. In kaj je pogruntala? Da bo delala v delavnici — z rokavicami! „Foter“ pa je rekel: „Dekle, tako se pa ne bomo šli, zares ali pa nič!“ Pa je šlo zares, rajši kakor da bi opustila svoje največje veselje — delo v delavnici in pisarni svojega očke. Vidite, tako se je zgodilo, da je po srečno prestani dobi „lerpobovstva“

naredila skušnjo za pomočnico z odličnim uspehom in je zdaj „cand. ključavničarski mojster“.

Res, kar v glavo mi ne gre, da je tudi ključavničarska pomočnica. Njene oči se sicer nekoliko bolj „fantovsko“ iskre kakor oči še tako živahnih deklet, z neko resno odločnostjo gleda, govori in odgovarja, pa vendar je dražestna!

Zato ji verjamem, da v družbi, ki ne pozna njene „delavske kariere“ nikomur ne pride na um, da bi prav za prav bila rada — moški, češ da je za moške življenje vse lepše. Zakaj? No, ker imajo vsi — prostost!

Gđc. Tilči Geyerjeva je dekle, ki jo je želja po enakopravnosti z moškimi vodila v — delavnico. Prepričan sem, da je izmed onih naših deklet, ki so s svojo voljo in sposobnostjo tudi dokazale, da so enakovredne moškim. V delu je srečna, tako se mu je privadila, da bi brez njega ne mogla več živeti.

Časih pa pomaga tudi v — kuhinji.

„Čisto fant pa tudi nisem!“ mi je rekla. Najbrž se ji je zdelo, da ji ne verjamem, da bi tudi v kuhinji pomagala. Seveda ni „čisto fant!“ Kako bi si sicer mogla s svojimi okusnimi kostumi priboriti prva mesta na prireditvah in zbuhati občudovanje kot nevesta na lanski prireditvi Jadranske straže!

S čim se razvedri? Ni samo dražestno mlado dekle in ključavničarska pomočnica, ki je očetova desna roka v delavnici, temveč tu-

di smučarka, plavalka, turistka, rada igra tenis, se drsa, vsi lepi sporti so „njeni“. Kako dirja na kolesu po ljubljanskih ulicah, ste jo pa gotovo že sami videli. Svoj prosti čas pa posveti glasbi.

Vida Severjeva

Zaljubljenost in podjetnost deklet in fantov, ki promenirajo po Aleksandrovi cesti, zdaj pa zdaj podžge sladka melodija ali razburljiv šlager velikega zvočnika trdke „Homocord“. Gospodična Vida Se-

verjeva je tista, ki spušča v tek gramofon za ta veliki zvočnik na Aleksandrovi cesti.

Zanimivo dekle, sem si mislil, po razgovoru z njo. Tudi njo je hrepenenje po samostojnosti vodilo v službo. (Nadaljevanje na 3. str.)

Pravljica karijera lorda Readinga

Od kolporterja do ministra

Angleški zunanji minister v prejšnji Macdonaldovi vladi je bil lord Reading (izgovori Ridžing). To gotovo veste, če redno berete vse dnevnike. Ne veste pa najbrž, na kako čudovit, naravnost pravljичen način je lord Reading napravil svojo bleščečo karijero.

Če hočemo zvedeti historijo njegovega dviga, moramo poslušati Francoze. Menda še ni bilo tujega ministra, ki bi bil v Franciji tako popularen kakor ravno lord Reading. Morda zato, ker je njegova sestra poročena z znamenitim francoskim novinarjem, ki čitateljem rad pripoveduje anekdote o svojem ministrskem svaku. Ali pa za-

in ko se je prebudil v kajuti, je zvedel, da je ladja že nekaj sto kilometrov od obale; njegovega očeta pa ni bilo nikjer. Dogovoril se je s kapitanom in pustil paglavca kratkoma na ladji kot mornariča.

Tako je mladi Izak osupel zvedel, da bo moral poslej ribati kabine in palubo in še druge manj salonske ladijske prostore. Hočeš nočeš se je moral poznejši indijski podkralj in zunanji minister britanskega imperija vdati v svojo usodo; gledal pa je, da se tega dela čimprej iznebi, in res se mu je v neki južnoameriški lukii posrečilo pobegniti z ladje.

Toda mali Izak je prišel iz dežja pod kap. V južnoameriškem mestu ni imel ne znancev ne prijateljev; poznal ni žive duše. Kaj je hotel deček storiti? Živeti je moral, pa je zgrabl za vse, kar mu je prišlo pod roko: pral je vozove, prižigal svetiljke po ulicah, nosil prtljago... in zavidal srečnejše pobaline, ki so prodajali angleške liste.

Nekega dne je sklenil, da poskusi tudi sam prodajanje časopisov. Šel je z nekim kolporterjem, da vidi, kje dobi liste, in korajžno stopil v ekspedicijo. Tam so ga vprašali, kdo je in kaj je in ali ima vse to tudi črno na belem.

„Nimam,“ je odgovoril. „Toda Anglež sem in lahko bi Angležem ponujal liste v njihovi materinščini.“

Ljudem se je smilil, pa so mu dali nekaj izvodov na kredo. Ker je bil še neizkušen in premalo vsiljiv, pa ni imel kaj prida uspeha. Zato si je izmislil nekaj drugega. Namestu da bi hodil po ulicah in ljudem časopise vsiljeval, je rajši šel v angleški del mesta in trkal na vrata:

„Kateri list čitate? Ob kateri uri bi ga radi imeli?“

In takó je začel nositi liste po hišah. Naročnikom je dovolil, da so razen svojega lista lahko zastoj pregledali še druge, na katere niso bili naročeni. S tem si je zaslužil več, kakor če bi hodil po ulicah in iskal kupcev.

Pol leta se je ukvarjal z raznašanjem listov. Potem pa je čul o njem bogat bankir; poklical ga je k sebi in ker mu je bil deček pogodu, ga je poslal na borzo, da je tam izkliceval tečaje. Tako je Izak Rufus prišel v stike s svetovno trgovino. Ker ni bil neumen, je kmalu spoznal, da se mu tu utegne nasmejniti sreča. In res se je z borzo začela njegova karijera. Kaj kmalu je postal strokovnjak v vprašanih pomorskega prometa.

Ko mu je bilo enaindvajset let, je imel na strani prvi milijon.

Takrat je sklenil, da se vrne domov v Anglijo. Južne Amerike je imel že dovolj; zdaj bi hotel pogledati, kaj bi se s tem denarjem dalo doma napraviti.

Očetu še zmerom ni mogel pokazati, kako je takrat na ladji z njim napravil. In prvo njegovo delo, ko se je nastanil v Liver-

poolu, je bilo pismo, ki ga je poslal svojemu očetu:

„Vrnit sem se v Anglijo, toda vas ne maram nikoli več videti: vi niste gentleman.“

Toda v resnici ni tako hudo mislil, kakor je napisal. Zakaj ko je nekaj let nato njegov oče z nesrečnimi spekulacijami izgubil vse svoje imetje, mu je sin skrivaj poslal denarja in mu pomagal, da se je spet spravil na noge. Oče do smrti ni zvedel, kdo je neznani dobrotnik. Šele na smrtni postelji mu je sin povedal, da ni nikoli tako resno mislil, kakor mu je pisal v tistem pismu. Takrat sta se oče in sin tudi pobotala.

Na borzi je imel poznejši lord mnogo uspeha — a samo dotlej, dokler ni njegove poti prekrizal kralj demantov Sol Joel. Vrag vedi, kako se je zgodilo: lepega dne se je Izak Rufus zbudil z grenkim spoznanjem, da je njegove milijončke hudič vzel.

Moral je začeti spet od začetka. Pa ni obupal. Vrh vsega drugega mu je afera z Joelom nakopala na glavo šumo procesov. Toda ni si navel odvetnikov — tudi denarja ni imel zanje. Nego je rajši sam začel študirati in je tudi sam vodil svoje procese. Pri tem je nenadoma začutil v sebi odvetniški talent: ko je srečno odpravil svoje pravde, je zato ustanovil pisarno, v kateri so ljudje dobili za majhen denar pravne nasvete. Ker sam kot pravno nekvalificirana

oseba ni imel pravice pod svojim imenom voditi pisarno, je poiskal dva jurista, ki sta mu posodila ime za firmo.

Pa tudi tega se je kmalu naveličal. Zamikale so ga študije. Začel se je učiti srednješolskih predmetov, napravil skušnjo za skušnjo in se že v zreli moški dobi vpisal na pravno fakulteto. Prestal je s prav dobrim uspehom diplomski izpit in kaj kmalu zaslovel kot eden najboljših angleških juristov. S tem se mu je odprla politična karijera. Kralj ga je imenoval lorda Readinga in že leta 1921 ga vidimo na veleuglednem položaju indijskega podkralja. Nu, in lani je prevzel še častnejše in še mnogo bolj odgovorno mesto: postal je zunanji minister v nacionalni vladi Velike Britanije.

Kakor je poslovna karijera lorda Readinga prepolna romantične, tako je ne pogrešamo tudi v njegovem zasebnem življenju. Ko je bil v Indiji, se je seznanil z lepo Miss Stello. Dve leti po smrti svoje žene — s katero je živel dolgo vrsto let v zelo srečnem zakonu — jo je vzel k sebi za osebno tajnico, in lani, malo preden je postal minister, se je z njo oženil. Čeprav mu je že več ko 60 let, njegovi ženi pa le nekaj čez 30, pravijo, da se izborno razumeta. Tako ima tudi v zasebnem življenju srečo — kakor jo je imel na borzi in v politiki, vključno z začetkom na ladijski polubi...

to, ker so Francozi zelo udarjeni na žensko lepoto in na ljubavne zgodbe — saj vam bo znano, da se je sivolasi, čeprav še zmerom mladostni lord šele lansko leto oženil s svojo lepo tajnico. Drži pa tudi to, da Francozi ne poznajo predsodkov proti Židom. In lord Reading je pravi čistokrvni Žid: preden ga je kralj povzdignil v lorda, se je imenoval Izak Rufus. Njegovi dedje so bili doma v Galiciji in bivši angleški zunanji minister je do danes ostal zvest veri svojih očetov.

Francozi imajo radi ljudi, ki so se iz malega popeli na odlična mesta. Tako na primer ni Millerandu, bivšemu francoskemu prezidentu, nihče zameril, da je bila njegova mati branjevka, in tudi Briandu niso njegovi volilci štelili v zlo, da je bil kot študent stalen gost zastavljalnice. Ravno zato vam vedo Francozi pripovedovati najzanimivejše dogodivljaje iz življenja lorda Readinga; posebno radi zbijajo šale na rovaš neozdravljive lenobe, ki je bila najznačilnejša lastnost štirinajstletnega Izaka. Tako len je bil, da je njegov imoviti oče sklenil, ker niso ne lepe ne grde besede več zalegle, da poskusi še poslednje obupno sredstvo. Nekega dne ga je vzel s seboj v pristanišče, češ da ga je povabil kapitan ladje na kosilo. Kapitan je očeta Izaka in sina Izaka sijajno pogostil in jima postregel z imenitno starino. Mladi Rufus je pil, da je bilo veselje. Kajpada se mu je potem začelo vrteti v glavi,

Kar na mizi smo začeli igrati!

Kako je g. Milan Skrbinšek igral in režiral kot šolarček pred 25 leti

G. Milan Skrbinšek, odličan član ljubljanske drame, je gotovo eden izmed naših najbolj popularnih in priljubljenih dramskih igralcev in režiserjev. Nič manj priljubljen je kot človek. Kajti v slehernem človeku vidi sam najprvo — človeka. On je tak, o katerem pravi sveto pismo, da nastavi še levo lice, če ga kdo udari po desnem. Naravnost sveti so mu pa spomini na mladost in na roditelje. Vedno pripoveduje z ganotjem o svoji materi, očetu... Sledeča njegova topla in srčkana zgodba o njegovi režiserski in igalski iznajdljivosti že v zgodnji mladosti, ki jo je napisal za „Družinski tednik“, je dragocena vzpodbuda otroškim srcem in lep spomin Milana Skrbinška na njegove vzorne roditelje. — Milan Zadnek.

Tako smo rasli v toplem domu...

Moji starši so imeli nas otroke zelo radi, mi, moji dve sestri in jaz pa njih. Nismo bili premožni, zato je mati kuhala in še kuba sama. Nič čudnega torej, da se je vse družinsko življenje naselilo okoli matere — v kuhinji. Mati pri peči, oče za mizo s svojo pipo in notnim papirjem ali računico, zvezkom, svinčnikom in šestilom. Komponiral je ali pa reševal do svojih zadnjih dni račune in konstruiral geometrične naloge; ali pa je bral knjige naših klasikov in izpisaval klene besede in pristne slovenske reke. Mnogokrat smo tudi prepevali: starejši brat alt, mati drugi alt, oče četrti glas, jaz pa sopran. Ko sem pa jaz spreminil glas in je dorala mlajša sestra, smo pa imeli že pravi mešani zbor: mlajša sestra sopran, starejša alt (mati je bila odtlej „občinstvo“ in prvi „kritik“ za očetove kompozicije), oče tenor, jaz pa bas.

Klavir je bil v hiši, kar pomnim, in tudi gosli. Tako smo rasli v tem toplem domu ob godbi, petju in knjigah.

Vsa družina na odru

Ni čuda, da smo kar trije našli pot na oder, prvi jaz, nato moja sestra Štefanija, ki je bila tudi članica ljub-

Gandhi? Ne! Temveč g. Skrbinšek, ko je še doma na mizi igral

ljanskega gledališča, in zadnja Borštinkova partnerica, in moj brat Vladimir, režiser in igralec v Mariboru, ki je mnogo mlajši od nas treh starejših. In če bi imeli slučajno kdaj priliko videti predstavo na šolskem odru v Framu, bi se prepričali, da je tudi starejša sestra Ljudmila, ki je tam učiteljica, imenitna režiserka. In kaj poročete k temu, če vam povem, da se

spominjam tudi svojega očeta, kako je stopil na oder kot kmetič z lopato v roki? Da so se pričele redne diletantске predstave v Mariboru takrat, ko je oče ustanovil „Delavsko bralno in pevsko društvo Maribor“?

Možički in ženske iz — lepenke

Igrati smo začeli v kuhinji kar na mizi. O, pa nismo mi hodili po njej! Narisal sem na lepenko možičke in ženske, izmišljali smo si dvogovore in „ansambelske“ prizore, tako da so naši lepenkasti človečki postali kar meso in kri. Sinova nemškega lišnega gospodarja tam v Mlinški ulici Otmar in Gustl sta pa imela celo pravo otroško gledališče z lutkami. Imenitno je bilo tisto gledališče! Seveda, saj je bil „finančni minister“, oče mojih dveh prijateljev, trgovec in milijonar. Takrat pred 25 leti! Pomislite! Imeli smo tiskane igrice za naše gledališče. Da, prav zares, pravi pravcati — arhiv! Hej, to smo igrali vse tiste pravljice! Bile so čudovite... Vesele, pa tudi grozne! Kar zaplesali smo od veselja in se valjali po tleh, ali pa so se nam samim lasje tako ježili, da smo iz onih grozot, ki smo jih priklicali sami, kar zbežali na solnčno dvorišče, hodili tam po visokih, zelo visokih štorkljačah ter vprizarjali z njimi prave dirke. Ali pa smo šli na zadnje dvorišče na klopič pod cvetoči bezeg ter z žarečimi očmi delali fantastične načrte. O ti španski bezeg!... Takoj prihodnjič, ko pridem v Maribor, te po dolgih letih obiščem! Bog ve, če si še živ! Pozdravljen iz daljave, če si!

In pomislite: nekega dne dozori v naših razgretih glavah drzen sklep. Drzen, a čudovit! Rekli smo: Zakaj pa ne bi mi sami igrali namesto lutk? In res, vzeli smo igrice „Trnjulčico“, izpisali smo vloge, moja starejša sestra je režirala in igrala Trnjulčico, mlajša pa kuharčka. Jaz sem igral princa in tistega lakaja, ki nese v prvi sliki pečenko na oder. Sicer bi bil zelo rad režiral, a sem si mislil: „Igraš eno glavnih vlog, ne boš mogel tako paziti na druge!“ Vaje smo imeli, kaj mislite, kje? Ali ne poznate naše mame? O, kako ona pazi na čistočo v stanovanju! To je moralo biti vse kakor iz škatlice! In vendar — da, da: v naši sobi smo imeli vaje. Kako smo spravili vse narobe! A mati je bila srečna, da si tako lepo krajšamo čas. Mislim, da bi celo ona rada igrala z nami. Kadar nas je gledala, je imela vedno solze v očeh, od ganotja, še rajši pa od smeha.

Skrbinskov prvi režiserski uspeh

Zdaj pa pomislite: predstava! Aha! Čisto prava predstava je to bila! Da, da! Z odrom in občinstvom, ki je plačalo! Kaj pa mislite! Gospodar nam je na vrtu za hišo postavil oder. Oder, oder!! Čisto prave deske! V njegovi pisarni je bila celo šuma uradnikov. In glejte: igrali smo popoldne in gospodar je pisarno zaprl in vsi gospodje so prišli k predstavi. Pa še starši vseh sodelujočih otrok in še druge stranke iz hiše! Hej! Pravo, pravcato gledališče! — In kako smo se znali šminirati! Jaz na primer! Že takrat sem jih imel, kar se mask tiče, za ušesi. Heja! Mislim, da je to tako enostavno? Princ, mlad princ! No to ni težko. Saj sem imel na glavi mamin širok klobuk z lepim nojevim peresom, ki mi je mahadralo na pleča. Kaj je bilo treba še maske? Brk takšen princ ne potrebuje! Ampak lakaj, lakaj! Ej, jej, jej, jej:

Gospodične

129-

Vrsta 5485-80

Idealni čevlji iz crêpe de china za ples in salon.

Rata

Danes ni več mogoče iti na ples brez elegantnih čevljev. — Vsak moški obrača pozornost na Vaše nožice.

Želimo, da v naših čevljevskih vzbudite splošno pozornost in smo zato pripravili za Vas nove modele iz svilenega atlasa crêpe de china in raznih brokatov, ki jih barvamo v enakem tonu kot je Vaša obleka.

obrit mora biti! In poznati se mora, da je obrit! I, kako? In mi je prišla čudovita misel! Vzel sem črno mastilo za čevlje (biks), pomočil vanj ščetko in se z njo parkrat udaril po obeh ličih. Hi! na stotine pičic je bilo! Kako so me pa soigralci občudovali! Postal sem zaradi tega — masker. Igralcem sem poslikal obraze z vsemi mavričastimi vodenimi šolskimi barvicami. Kaj se smejete: Saj ravno to je bilo — pravljico! Rdeča, zelena, modra, rumena, vijoličasta in ne vem še kakšne barve po vseh obrazih! Kar žareli smo, ko smo pred nastopom strmeli drug v drugega...

Dve nesreči s srečnim koncem

Predstava je bila res dobra. Vsaj ploskanja je bilo zelo mnogo. Posebne nesreče tudi ni bilo. Edino meni, lakaju, je padel s krožnika tisti krajec kruha, ki naj bi predstavljal pečenko. Na srečo je bil čisto trd, da se ni skvaril, še kar pravljico je zabobnelo, ko je priletel na deske. Pa tudi pod oder se ni skotalil, ker ga je vrgel šepetalec z dolgo roko iz svoje školjke in mi ga dal z glasnim vzklikom zadovoljstva: „Na, Milan!“ Za ta čisto naravno igrani prizor sva dobila s šepetalcem celo aplavz pri odprtem odru.

No, tudi drugi nesreči, ki je bila še bolj grozeča, smo se ognili. Trnjulčica se je namreč malo preveč zavzela ob pogledu na princa in je stopila nazaj grede z eno nogo čez rob odra. V občinstvu prestrašen krik! A že je priškolil blizu stoječi starejši dijak in je Trnjulčico zgrabil za nogo ter jo spet postavil na deske. Sestra se mu je lepo zahvalila: „Hvala lepa, gospod instruktor!“ In je kar meni nič tebi nič igrala dalje. Da, da — rutina! Kaj! — Spet gromovito ploskanje! Če verjamete ali pa ne!

No in ob koncu? To je bil uspeh, kar goreli smo!

Kako je bilo naprej, o tem pa kdaj prihodnjič!

Pred nebeškimi vrati

Sv. Peter (zdravniku, ki je umrl in bi rad vnebesa): „Vhod za liferante je pri drugih vratih!“

Vida Severjeva

Nadaljevanje s 1. strani

Starši so jo dali v šole, da bi si kdaj lahko sama služila kruh.

Mama in papa ne moreta vse življenje imeti otrok na hrbtu! Posebno, če jih je več. In gospodična Vida ima več bratov in sester. Vsi so morali v šole, to pa stane! Vedno si je želela v Ljubljano. Hotela je biti samostojna, kakor večina današnjih deklet, ki čutijo v sebi dolžnost, da razbremenijo starše.

„Sčasoma pa pride človek do spoznanja,“ mi je rekla otožno, „da je le bridko daleč od doma služiti kruh in kljub samostojnosti čakati priboljška od doma!“

Da je priboljšek potreben, je razumljivo, saj vemo, kako je danes plačana ženska delovna moč. Saj še moška nima tiste cene, ki ji gre. Pa je gospodična Vida vendarle zadovoljna s svojo službo.

Že kot otroka jo je vedno prevzela glasba, rada je plesala in pela. Hotela je postati plesalka in pevka. Starši so pa bili drugačnega mnenja. Vse, samo ne na oder! In zaradi tega ji je danes še največje veselje, da more v svoji prodajalni poslušati glasbo, kakršno hoče.

Življenje se zdi gospodični Vidi kruto. Človek ga ne sme gledati v sanjah, pravi. Zahteva od nas več, kakor mu moremo dati!

Njeno razvedrilo? Lepe knjige, romani, pa tudi ročno delo (ko sem jo obiskal v trgovini, ga je ravno odložila). Pa tudi pleše rada!

Če je srečna? Je in ni! Zaveda se, da ni nikjer in pri nikomer popolne sreče, zato prenaša življenje, kakršno je. Če bi le domotožja ne bilo! To ji zagreni marsikatero urico.

Zanimivo je, s kakšnimi očmi gledajo dandanes dekleta na — delo. Pred dvema desetletjema je bilo delo za marsikatero dekle malone sramota. Danes je nasprotno. Dekleta so najbolj užaljena, če jim očitaš, da ne živijo od svojega dela in glave. Taka je tudi gospodična Vida.

Konec najinega razgovora je bil najbolj zanimiv. Vprašal sem se gospodično Vido, po čem najbolj hrepeni, kaj bi bil njen končni smoter. Vprašanje je skoraj indiskretno, vem. Gospodična Vida se je obotavljala. Tako ljubka je bila, preden mi je priznala svojo veliko željo, ki je skrita v zadnji najbolj zaprti kamri njenega sreča.

„Po čem najbolj hrepenim? Neizrekljivo hrepenim po udobnem, čeprav ne razkošnem domu in po otročičkih, ki bi jih nad vse ljubila, katerim bi

skušala biti vzorna mati in vzgojiteljica!“

Nisem pričakoval tako odkritega priznanja. Zato mi je tem bolj imponiralo. Ženska v nji je pokukala na dan! Kdo bi ji zameril, čeprav je dekle, ki že od zgodnje mladosti sanja o — samostojnosti. **Tito**

*

Naša anketa o nazorih gospodičen, ki si same služijo svoj kruh, je zbudila precejšnjo pozornost.

Kako tudi ne! V pisarnah, trgovinah, delavnicah, gospodinjstvu si služi danes več tisoč deklet svoj kruh. Zaradi svojih sposobnosti in zanesljivosti so se uveljavile. V delu in boju za vsakdanji kruh in v težnji po osamosvojitvi so se pa docela spremenili tudi nazori in način življenja in gledanja sveta tega mladega ženskega pokolenja. Vsaj v primeri s predvojnimi tovarišicami, katere so pritiskali k tlom in zapostavljali tisoči predsodkov.

Lepo število gospodičen se je že prijavilo za sodelovanje v tej anketi. V prihodnjih številkah pridejo vse na vrsto. Izredno zanimivi so pa tudi njihovi odgovori na naša vprašanja glede enakopravnosti, glede vzrokov, ki so jih vodili v delavnice itd. Ti odgovori nam odkrivajo nov duševni svet, ki ga naša javnost doslej ni poznala.

Občinstvo se vedno gleda na to mlajšo delavno žensko generacijo s starimi očmi, skaljenimi od številnih predsodkov. Prav zato bo naš namen dosežen, če bomo s to anketo vsaj nekoliko pripomogli, da bo naša javnost znala ceniti tista dekleta, ki se hočejo uveljaviti v delu s svojimi sposobnostmi.

Gospodične, ki žele sodelovati v tej anketi, naj se pogumno obrnejo na naše uredništvo in naj pošljejo svojo fotografijo in natančen naslov, nakar jim bomo dali vsa potrebna pojasnila.

Dobrodelnost

Dobrodelnost je lepa reč! Razen tega so naši ljudje silno zavedni, kadar koga potrebujejo. Vem, da je g. Motoh točil izvrstno kavo zastoj na oni dobrodelni prireditvi tam v Unionu; sam sem jo pil. Zdaj me pa silno zanima, ali se je kdo od tistih, ki so srkali njegovo kavo in jo na moč hvalili na tej prireditvi, potrkal na svoja prsa in si rekel: „Doslej sem kupoval drugod, nič ne rečem, dobro sem bil postrežen — odslej pa bom kupoval pri človeku, ki se tudi žrtvuje, če je treba!“

O priliki stopim k g. Motohu in ga povprašam, za koliko se je njegov promet zvišal zadnje dni. **-nek**

Razpisujemo za 52.000 dinarjev nagrad

Tudi za Vas je še čas, ker smo podaljšali rok do 15. marca t. l.

Tele nagrade čakajo na Vas:

GLAVNA NAGRADA ŠIVALNI STROJ
SINGER — IDEAL VSAKE GOSPODI-
NJE

Šivalni stroj Singer, vrste 66 K 4, je najmodernejši in najpopolnejši šivalni stroj, kakršnega si želi vsaka gospodinja. Stroj služi za šivanje, vezenje, krpanje in prirobovanje. Je iz najboljšega materiala in je v okras vsaki sobni opravi. Pogreznjiv, s 3 predali in električno svetiljko.

Vrednost Din 5800—

Radio aparat Eumig 132 s 3 žarnicami in vdelanim magnetno-dinamskim zvočnikom. Z njim lahko poslušate po- staje na valovih od 200—2000 m. S svojo lično zunanostjo je v okras vsake sobe. Vse evropske postaje z valovno dolžino od 200—2000 m slišite z njim zelo čisto in glasno. Radio aparat, ki zadovolji tudi poslušalce z največjimi zahtevami. Kupljeno pri tvrdki Jugo-šport, Ljubljana, Dalmatinova ulica.

Vrednost Din 3500—

Gramofon „His Master's Voice“ li- čno izdelan v obliki kovčega. Njegova občutljiva membrana reproducira god- bo in petje z vsemi otenki, zato je v veselje najbolj razvajenim poslušal- cem gramofonske godbe. Kupljeno pri tvrdki Jugošport, Ljubljana, Miklošičeva ul.

Vrednost Din 2400—

Lutzovala peč (gl. sliko v oglasu na 7. strani), ki je v okras vsaki sobi, do- bra prijateljica pozimi in, kar je glav- no, štedi s kurivom.

Vrednost Din 1400—

Gramofon „Odeon“ v obliki kov- čega in najelegantnejši opremi črne barve z zelo občutljivo membrano.

Vrednost Din 1500—

Eleganten gramofon v obliki kov- čega modre barve z zelo prijetnim zv- kom.

Vrednost Din 1200—

Kompletni 32 delni jedilni servis iz finega porcelana v prvovrstni izdelavi, nabavljen pri tvrdki J. Klein, Ljub- ljana, Wolfova ulica.

Vrednost Din 670—

Krasna „Lubin“ kasete z dozo za puder in dvema stekleničicama parfu- ma „Lubin“, darilo drogerije „Adrije“, Ljubljana, Šelenburgova ulica.

Vrednost Din 350—

Dve nagradi: po 1 par kompletnih smučk znamke „Beka“, domačega iz- delka iz prvovrstnega jesenovega lesa, temnorjave, dvakrat impregnirane.

Skupaj Din 650—

Fotoaparat „Agfa-Box“ 6X9, črne barve, z dobro optiko, v precizni iz- delavi.

Vrednost Din 260—

Fotoaparat „Fita“, za navite filme, primeren za v žep, ker zavzema malo prostora.

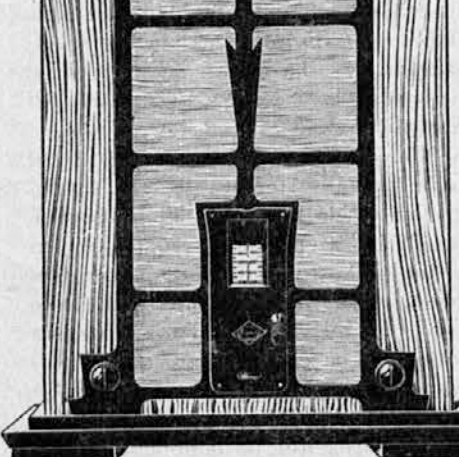
Vrednost Din 240—

Devetdelni kavni servis iz prvovrst- nega materiala, v lični izdelavi.

Vrednost Din 220—

Devetdelni čajni servis enako dobre kvalitete.

Vrednost Din 220—

Radioaparat „Eumig“, vreden 3.500 Din.

Šest nagrad: trije ženski in trije moški dežniki, prvovrstni izdelek do- mače tovarne Vidmar, Ljubljana, Mest- ni trg, v vrednosti Din 129— do Din 208—.

Skupna vrednost Din 1012—

Tri nagrade: dvosedežne sportne sanke, zelo trpežne, iz jesenovega lesa. Vrednost trikrat po Din 160—.

Skupna vrednost Din 480—

„Kuhinjsko čudo“ (samovar), lepo darilo tvrdke Jug. tov. dr. Oetker v

Mariboru. Za doma, na potovanju in v hribih. Kuha in peče hitro in poceni.

Vrednost Din 220—

Originalni „Gillette“, brivski aparat s ščetko, milom in zrcalom, posebno pripraven za potovanje.

Vrednost Din 180—

Garnitura za manikiranje v finem etuiju iz usnja, krasno darilo.

Vrednost Din 135—.

„Houbigant“ doza s pudrom, šminko in rdečilom za ustnice, najnovejši mo- del.

Vrednost Din 135—.

Dve nagradi: po ena Coty-doza s fino parfumiranim pudrom po 78 Din.

Skupna vrednost Din 156—

Štiri nagrade: po ena „Luxol“ šat- lja s steklenico kolonjske vode in pri- jetno dišečim milom v vrednosti Din 45 do 80.

Skupna vrednost Din 250—

Šestdeset nagrad: po en izvod žu- pančičeve jubilejne zbirke pesmi „Na- ša beseda“, kartonirane v ličnem dvo- barvnem ovitku, na finem papirju (knjižarniška cena Din 60—).

Skupna vrednost Din 3600—

100 nagrad: po ena originalna foto- grafija največjih filmskih umetnikov na „Hochglanz“-papirju, v velikosti 21 × 26 cm, kakršne se v trgovinah ne dobe, a Din 40—.

Skupna vrednost Din 4000—

50 nagrad: po ena zbirka 7 različnih filmskih slik na umetniškem kartonu, format 25 × 32 cm v zelenkasti barvi.

Vrednost zbirke Din 70—.

Skupna vrednost Din 3500—

Vsi ostali reševalci nagradne zlo- ženke, ki izpolnijo pogoje, pa jim zreb ni prisodil nobene gornjih nagrad, do- be po eno filmsko sliko v formatu 25 × 32 cm na umetniškem kartonu, ze- lenkaste barve, v vrednosti a Din 10—.

Skupna vrednost najmanj Din 20.000—

*
**Zloženka, ki jo je
treba rešiti, je na
8. strani**

Srečanje v kavarni

Novela

Milan je sedel kakor vsak ve- čer v skromni predmestni kavarni nasproti hiše, kjer je stanoval. V kavarni je bilo ceneje kakor doma. Kava z dvema žemljama, pa peč! Doma je mraz, brrr! Pa petrolej si prihrani — elektrike v hiši še dolgo ne bo. Tako je sedel v ka- varni in čakal. Koga, česa? Kaj je vedel! Nemara na to, da bo kdaj lo- kal tako poln, da bo prisedla k njemu katera mlada zala gospo- dična, ki mu bo všeč. Takale spo- dobna preprosta gospodična, samo- stojna kakor on...

Vrata so se odprla in vstopilo je mlado dekle. Majhna je bila in zelo preprosto oblečena. Roke si je potisnila v žepe grobega plašča, na glavi je imela pleteno rdečo čepico. Na vratih je obstala in kakor da nekoga išče, pogledala po kavarni, nato pa nekam plaho, po drugi stra- ni pa tako, kakor bi to bilo samo po sebi umljivo, stopila k Milanu.

„Servus, Bertl!“ je rekla. „Kako sem vesela, da se spet vidiva!“

Milan je hlastno skočil pokonci. Dekličin obraz mu je bil zelo blizu. Velike, jasne sinje oči. Sveža sme- joča se usta. Najbrž bi bilo prav, če bi rekel: „Nisem Bertl, gospo- dična, ali kaj podobnega. Toda deklčin obraz mu je bil preblizu. In ta obraz mu je ugajal. In Milan je bil čisto sam. Že dolgo... čisto sam... Nič ne bom rekel, je pomislil. Tako je prijel za roko, ki mu jo je ponudila, in bolj zajeceljal ka- kor rekel:

„Servus. Tudi jaz sem vesel!“
Neznanka je prisedla, naročila kavo in vzela iz torbice velik kos kruha s surovim maslom.

„Prav za prav, Bertl, ni lepo, da se tako dolgo nisi dal videti. Ali imaš zdaj službo?“

„Da.“

„Jaz tudi. Dosti ne zaslužim, to- liko, da se skromno preživim... ne, veš kaj, vsaj pisal bi mi lahko. Vsaj dve vrsti: „Draga Mimi, še ži- vim. Ti tudi?“ Ko sva vendar brat in sestra!“

Tak Mimi ji je ime in njegova sestra je. Dobro, da ve.

„Saj bi tudi ti lahko pisala,“ je menil Milan.

In potem je prišel pogovor v tek. Govorila sta o njenih skrbah, nje- nem delu, njegovem delu. Na vso srečo beseda ni nanesla na skupne sorodnike. Na to je Milan posebno pazil. Drugače bi sleparija prehi- tro prišla na dan.

Milan je plačal kavo za oba. In Mimi je rekla, da prinese jutri tudi zanj kos kruha z maslom. „Same žemlje in kava ni jedača za moža!“

Spremlil jo je do hišnih vrat. Ob slovesu ji je pritisnil na ustnice poljub. Prišel mu je od srca.

„Kaj pa misliš, Bertl!“ je rekla Mimi. Med nama vendar do česa takega še ni nikoli prišlo!...

„Pa še lahko pride!“ je drzno vzkliknil Milan. Zakaj sva pa brat in sestra, če te še poljubiti ne bi smel?“

(Konec na 8. str.)

GLAVNA NAGRADA:

šivalni stroj Singer za 5.800 Din

„Družinski tednik Roman“ je razpi- sal za svoje prijatelje 2200 nagrad v vrednosti 52.000 Din. Pravico do tek- movanja za lepe in dragocene nagrade ima, kdor pravilno reši zloženko, ki jo prinašamo na 8. strani, in nakaže 40 Din za polletno naročnino na „Dru- žinski tednik Roman“. To je treba sto- riti najpozneje do 15. marca t. l.

Prvotno smo postavili kot skrajnji rok 1. februar 1932. Izkazalo pa se je, da je ta rok dosti prekratek. Mnogi naši naročniki so nas prosili, naj jih zastran naročnine počakamo, ker za- radi božičnih in novoletnih izdatkov še vedno ne morejo utrpeti 40 Din za na- ročnino. Ker se nam ta razlog zdi do- volj tehten, smo sklenili podaljšati rok do 15. marca t. l. Najkasneje do tega dne morajo biti zloženke in naročnine v naših rokah. Ta rok je nepreklicen in ga ne bomo več podaljšali. Zato vam nujno svetujemo, da ne odlašate. Re- šite zloženko takoj in poravnajte na- ročnino rajši danes kakor jutri, da ne bo prepozno! Bilo bi res škoda, če bi zamudili tako lepo priložnost, da pri- dete do Singerjevega šivalnega stroja ali dragocenega radioaparata ali prvo- vrstnega gramofona — zastonj!

Če nimate položnice, pišite takoj po- njo na upravo „Družinskega tednika Romana“, Ljubljana, Breg 10.

Kako se reši zloženka?

Razrežite sliko na 8. strani na posa- mezne dele in sestavite iz njih zmisel- no celoto. Potem nalepite sestavljeno sliko na papir, napišite podnjo ali pa na drugi strani zloženke svoj natančni naslov in pošljite v pismu na uredni- štvu „Družinskega tednika Romana“ Ljubljana, Breg 10. Za zaprto pismo stane poština Din 1,50, če pa želite poslati kot tiskovino, ne smete kuverte zalepiti in morate na naslovni strani napisati „Tiskovina“. Tako plačate samo 25 par poštine.

Zloženka je zelo zanimiva in ni tre- ba imeti nikake izobrazbe, da jo pra- vilno rešite — le malo potrpljenja. Na zloženki je napis, ki vam bo reševanje olajšal. Ta napis je zelo važen za nas vse. Zapomnite si ga! Naj gre od ust do ust!

Kako se prisodijo nagrade?

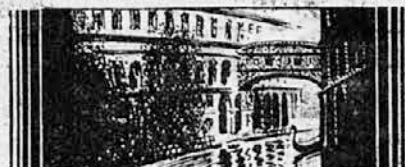
Vsi tekmovalci imajo enako pravico do nagrad, vendar samo do ene. Kdo dobi prvo, drugo itd., odloči žreb. Žre- balo se bo v drugi polovici marca t. l. pod nadzorstvom oblasti, natančnejši datum objavimo pravočasno.

Vsaka zloženka dobi posebno šte- vilko. (Naša uprava sporoči na željo vsakemu reševalcu, ki pošlje za odgo- vor Din 1,50 v znamkah, pod katero številko je zabeležen.) Pripominjamo pa izrečno, da nobena zloženka ne bo prišla v žreb, če ne bo nakazana tudi polletna naročnina za „Druž. tednik Roman“ v znesku 40 Din. — Le osobe uredništva in uprave „Romana“ in ti- skarne, kjer se list tiska, ne more do- biti nagrad, tudi če sicer vse pogoje izpolni.

Imena nagrajencev

objavimo najkasneje teden dni po končanem zrebanju v našem listu, na- grade pa se dostavijo najkasneje štiri- rinajst dni po zrebanju. Poštino, ovoj- nino in prevoz iz Ljubljane do kraja, kjer nagrajenec stanuje, plača nagra- jenec sam.

MOST VZDIHOV

ZGODOVINSKI ROMAN
NAPISAL MICHEL ZÉVACO

12. nadaljevanje

Če še niste začeli, začnite danes brati ta roman! Ako se naročite, Vam na zahtevo pošljemo neskrjšan ponatis vseh dosedanjih 11 nadaljevanj!

„Visokost,“ je zdajci rekel Scalabrino, „na koncu sva.“

Roland je vstal in videl, da je njegov tovariš privezal čoln k nabrežju v siromašnem delu mesta. Tedaj se je spomnil, kako je svoje čase brez skrbi tekal tod okoli, prekipujoč od življenja, s smehom in pesmimi na ustnicah. Ob tem spominu se je hotel nasmejati. Toda čutil je, da so se njegova usta samo skrivila v režaj.

„Morda sem se smeha odvadil,“ je pomislil.

V naglici je pobral izpod šotora nekaj kosov obleke, ki jih je tam brez dvoma pustil lastnik čolna, in se hlastno oblekel.

Deset minut nato je Scalabrino stopil v neko siromašno hišico, stekel po zelo strmih stopnicah do vrha in potrkal na neka vrata.

Mlada ženska mu je odprla.

Pogled na Rolanda in njegovega tovariša je moral biti grozen, zakaj ženska je v strahu odstopila.

„Kdo sta? Kaj bi rada?“ je zajeceljala. „Ničesar nimam, da bi bilo vredno vzeti!“

„Juana!“ je vzkliknil Scalabrino. „Kaj sem se tako izpremenil?“

Glas mu je drhtel.

Ženska ga je nekaj časa gledala z očmi, ki sta jih razširila groza in brezmejna osuplost.

„Jezus Marija!“ je naposled dehnila. „Ali je mogoče, da si res ti?“

„Vstopiva!“ se je Scalabrino obrnil k svojemu spremljevalcu.

Roland je stopil v skromno izbo. Vse v njej je bilo borno, vendar ni manjkalo neke koketnosti. Tudi Juana je bila nekam nalepotičena: za vratom je imela trak in poceni ogrlico iz steklenega biserja. Vsa blede je bila in negibno je stala ko pribita; le njena tresoča se roka je kazala na nekak razglas na pergamentu, ki je bil pribit na zidu.

Roland je pogledal v smeri njene roke in zagledal pergamen. Stopil je bliže.

Tedaj je začul Juano, kako je zajeceljala:

„Strgala sem ga včeraj na glavnih vratih cerkve Naše Preljube Gospe!“

Ta pergamen je bil eden tistih razglasov, ki so na njih ljudstvu oznanili, da bodo razbojnika Scalabrino javno obglavili.

Na njem je bil datum 4. julija 1515.

Ta datum je kakor iz ognjenih črk zaplesal pred Rolandovimi očmi.

In zamrmral je:

„Šest let!“

Šest let je preteklo, šest let in en mesec, skoraj na dan natanko, kar je v neki jasni zvezdni noči, pijan ljubezenskih pesmi, čakal Leonoro v doževi palači! Šest let, kar je bil pokopan pod zemljo! Šest let koprnenja, trpljenja in vzdihov!...

Prvi trenutek se je Roland nezrekljivo začudil. Če bi ga bil kdo prejšnji večer nenadoma vprašal, kako dolgo je že zaprt, bi bil odgovoril:

„Dve leti... nemara tri!“

Na dva načina izgube ljudje zmisel za čas: nekaterim so sekunde ure, in meseci leta; pri drugih, narobe, pa zavest časa oslabi. To doživljajo ljudje z močnim občutjem: menijo, da so se zamislili za nekaj minut, pa so v resnici sanjali več ur.

„Šest let!“ je ponovil Roland.

Nad razglasom je viselo zrcalo.

Pogledal se je v njem, in groza ga je obšla, ko se ni več spoznal. V čelo sta se mu zarezali dve navpični globoki in trdi brazdi: njegove ustnice so bile kakor okamenile; in črte njegovega obraza so postale trde kakor vsekane v granit.

Odvrnil je pogled. Oči so mu mehanično obvisle na pergamentu.

S skoraj bolešno radovednostjo ga je prebral.

Na njem so bili podpisi treh ljudi.

In imena teh treh ljudi so bila:

DANDOLO, veliki državni inkvizitor.

FOSCARI, dož.

ALTIERI, generalni kapetan.

Pod temi tremi imeni je beneški škof prosil ljudstvo, naj moli za obsojenčevo dušo.

In pod njegovimi vrsticami je bil podpis:

BEMBO, po milosti božji beneški škof.

Brez besede je Roland potegnil k sebi stol. Sédel je, z obema komolcema se je naslonil na mizo in zakopal glavo v dlani.

In potem je s čudnim glasom ponovil vsa ta štiri imena, ki so zarla vanj iz razglosa o usmrtni, kakor bi bila iz ognjenih črk.

„Dandolo! Foscari! Altieri! Bembo!“

In bilo mu je, kakor da obsojenčevo ime ni Scalabrino, nego Roland Candiano!...

XIX

Juana

Tudi Scalabrino je videl pergamen, ki je Juana pokazala nanj. Toda on ga je pogledal docela

brezbrižno in skomignil z rameni. Ko ga je minulo prvo vznemirjenje, je prijel deklico z obema rokama, jo vzdignil od tal in poljubil na lica.

„Nisi se nadejala, da me boš danes videla, kaj?“

„Molila sem!“ je odgovorila Juana in solze so ji zalile oči.

„Torej me nisi pozabila? In me nisi preklinjala?“

„Tebe pozabila! Tebe preklinjala! Ali mar nisi bil ti tisti, ki si skrbel zame, ko sem bila še otrok? Ali nisi bil moj starejši brat, moj oče, moje vse?... Za druge si bil morda razbojnik... toda meni si bil zmerom dobri brat!“

„Res je!“ je rekel Scalabrino vidno ganjen. „Tako je, kakor bi me bila začarala.“

Orjak je sédel. Juana se je privila k njemu. Drobne solze so ji tekle iz oči, in s strahom in vese-

na to pomislim, me groza strese!... Kako si le mogel...“

„Kako? Ne vprašuj! Saj sam ne vem!... Toda, pri hudičevih rogovih, lačen sem!“

„In on?“ je Juana šepetaje pokazala na Rolanda.

„On!“ je ponovil velikan in oči so se mu zameglele.

„Kdo je to?“

„Molči!... Molči!... Pusti ga!... Daj, prinesi mi kaj za pod zob!“

Stanovanje je imelo dve sobi. Tista, kjer je ostal Roland, je služila za spalnico. Druga, manjša, v katero je Juana potegnila Scalabrino s seboj, je bila kuhinja. Deklica je pripravila skromen zajtrk, ki ga je Scalabrino z naslodo pospravil, godrnjaše med dvema založajema:

„Kako dobro tekne bel kruh!“

Ko si je velikan za silo potolažil lakoto, je začel z nekim začudenjem gledati Juano. Zdelo se je, kakor bi bil šele zdaj opazil ono nedolžno koketnost, ki smo jo gori omenili — skromno koketnost sicer: saj je bila glavni luksuz njene lišpa nedolžna ogrlica iz rumenega in višnjevega steklenega biserja.

Scalabrino je globoko zavzdihnil:

„Pri Kriščevi krvi!“ je zarenčal. „Življenje je vendarle lepa reč! Še zdaj se mi vse vrti v glavi in neprestano se izprašujem, ali sem res jaz, ki sedim tu za mizo s svojo malo Juano! O, strahote beneških ječ! O, peklenški dnevi v žgočem poletju, ko je moje izsušeno grlo zaman hlipalo po betvi zrak!“

„Ubožec!“

„In potem še podzemeljske ječe!... Pod svinčenimi strehami ni bilo nič v primeri z njimi!... In če pomislim, da je bil on ves čas v njih!“ Orjak se je stresel.

„Kateri on?“

„Molči, Juana! Če bo hotel, ti bo že sam povedal, kdo je. Jaz sem samo njegov suženj... A, glej, kako si zrasla! Kako lepa si postala! Daj, da te še enkrat objamem!“

Juana se je vrgla orjaku okoli vratu.

Scalabrino jo je pogledal z ganjenimi očmi.

„Da, lepa si postala,“ je povzel. „In zraven tega... skoraj bi rekel... nekam koketnejša kakor nekoč!“

Ako Vam naš list ugaja,

ga pokažite svojim prijateljem in ga pošljite kot tiskovino svojim sorodnikom v Francijo, Nemčijo, Ameriko in drugam.

KLEIN
LJUBLJANA
WOLFOVA ULICA ŠT. 4
Telefon št. 33-80

OKVIRJI, SLIKE,
OGLEDALA, STEKLO,
PORCELAN

Juana je prebledela. „O! o!“ je nadaljeval Scalabrino. „Rudeč trak v laseh?... Ogrlica za vratom?“

Juana je pobesila glavo. Scalabrino jo je gledal s čedalje večjo radovednostjo.

Mimo grede naj omenimo: med orjakom in Juano ni bilo nikoli govora o ljubezni. Našel jo je bil, ko je bila še čisto majhna; najbrž jo je mati izpostavila. Od takrat je skrbel zanjo. Na svoj robati način je kazal, da jo ima rad; toda to je bila, kakor smo že rekli, ljubezen starejšega brata do mlajše sestre. To pa je bilo tudi vse.

„Ali imaš ljubimca?“ je zdajci vprašal Scalabrino.

Kakor dih je bil njen odgovor: „Ne!“

„Nu, kaj pa potem?... Daj, povej mi...“

Deklica je še bolj prebledela in se spustila v jok.

„O, razumem!“ je gluho rekel Scalabrino. „Ubožica! Uboga Juana!... V kakšno revščino si morala pasti, ko mene ni bilo, da si se morala zateči v ta strašni poklic!“

„Tak... tak me ne zaničuješ?“ je ihtela vprašala sirota.

„Jaz da bi te zaničeval!... Kdo pa sem, da bi imel pravico kogarkoli zaničevati!... In potem, tudi če bi imel pravico!... Izjoči se, ubožica... nič te ni treba biti sram pred menoj...“

Juana si je otrla solze. „Dober si, brat,“ je zajecjala.

„Daj, potolaži se. Zdaj sem spet jaz pri tebi, in tako mi Matere božje, postala boš spet kar si bila prej...“

Deklica pa je odkimala.

„Vsa moja nesreča izvira od tistega dne,“ je nadaljevala nekoliko pomirjena, „ko je svetnica, ki je stanovala pri meni...“

Prestala je, vsa trepečo.

Scalabrino je silovito vztrepetal.

„O kom govoriš?“ je vprašal težko sopeč.

„Spomni se!“ je odgovorila Juana. „Spomni se... o njej, ki si jo pripeljal k meni tisto noč vstaje in streljanja... o njej, ki sem te pred njo prvič v življenju videla jokati... spomni se!“

„Da... spomnim se...“

„Ali veš, kdo je bila?... Žena doža Candiana, mati nesrečnega mladega moža, ki so ga zgrabili, ko se je ravno hotel zaročiti...“

„Vem... oh, vem!... Molči!“

„Ubožica!“ je dahnila Juana.

„Kaj je z njo?“

„Umrli je.“

„Umrli!“ je zavpil Scalabrino in prebledel.

Takrat so se odprla vrata med kuhinjo in sobo, in prikazal se je Roland. Bil je bled ko mrlič. Toda na zunaj se je zdel čudno miren in

V 24 urah
barva, pliša in kemično čisti
obleke, klobuke itd. Škrobi in
svetlolika srajce, ovratnike, za-
pestnice itd. Pere, suši, munga
in lika domače perilo
tovarna JOS. REICH
Ljubljana

nobena črta na njegovem obrazu se ni zgenila.

Scalabrino je v strahu stisnil Juanino roko.

Roland je zaprl vrata in se naslonil nanje.

In s tihim glasom, ki ni trepetal, je rekel:

„Povej, kako je moja mati umrla...“

„Visokost!“ je zajecjal velikan.

„Vaša mati!“ je bolešno vzkliknila Juana in skočila na noge. „Torej ste...“

„Roland Candiano, dete moje. In ker si videla umirati mojo mater, želim, da mi poveš, kako je moja mati umrla.“

Zdelo se je povsem prirodno, da reče ta mladi mož ženski, ki je bila skoraj njegove starosti, „dete moje“, in v njegovem tikanju je bilo nekaj svečanega in nič ponižujočega ali intimnega.

Vsa trepečo ga je gledala Juana in bolest v njenih očeh se je mešala s čudno grozo.

„Visokost,“ je zajecjala, rabeč besedo, ki jo je čula pri Scalabrinu, „vaša zahteva je strašna...“

„Ah!“ je rekel Roland in si obrisal čelo. „Tako strašno je bilo?“

„Da! O! Da...“

„Daj, vseeno povej! Prav je, pravično je, da sin ve, kako mu je mati umrla...“

„Torej res želite, Visokost?...“

„Hočem! In ne pozabi ničesar!...“

Juana je nekaj minut premišljala. Nato je vprašala:

„Kje naj začnem, Visokost?...“

„Tam, ko je Scalabrino odšel in se ni več vrnil...“

„Naj bo, Visokost, ker zahteva-te... čeprav je meni hudo pripovedovati to žalostno historijo in vam še strašneje poslušati jo... Torej gospa Silvija...“

Roland je vztrepetal, ko je začul ime svoje matere.

„Visokost,“ je vzkliknila Juana. „morda bi bilo bolje, če malo počakate...“

„Ne, ne... takoj moram izvedeti...“

„Gospa Silvija je zaman čakala Scalabrinovega povratka. Kaj se je zgodilo z njim? Šele mesec dni nato sem čula, da so ga prijeli. Jokala sem... Toda kaj so zalegle moje solze!“

„Uboga Juana!“ je hripavo zajecjal velikan.

„A gospa Silvija ni jokala. Toda njena nema bolest mi je še bolj trgala srce. Vsak dan zjutraj je šla

z doma in se vrnila šele zvečer, ko je bilo že tema. Hodila sem za njo, da bi ji pomagala, zakaj zdelo se mi je, da jo postrani gledajo. Človek bi rekel, da so se je ljudje bali.“

„Nihče ni torej,“ je mirno vprašal Roland, „nihče ni imel usmiljenja z mojo materjo?“

Juana je pobesila glavo.

„Vsaj pokazati se ga ni upal, kdor ga je imel,“ je zamrmrala.

Roland je zaprl oči, kakor da se hoče živeti v prizor, ki mu ga je naslikala deklica: kako se njegova stara mati opoteka po beneških ulicah in jo spremljajo sami pogledi strahu in sovraštva.

Mladi mož je vztrepetal.

Zakaj tudi on je v tistem trenutku začutil, kako vstaja v njegovem srcu ta strašni občutek sovraštva, ta nova strast, ki tako prevzame in tako izpije vsega človeka, da se zdi ljudem, ki jih je zgrabila, da je življenje samo bloden sen, vse dotlej, dokler si ne uteše sovraštva.

Pa vendar je povzel z istim polnim mirom kakor prej:

„In kaj je počela zunaj?...“

„Hodila je neprestano okoli palače, kjer prebivajo visoki dostojanstveniki.“

„O, razumem!“ je zahropel Roland, „prosila je, da me pomiloste!“

„Nekega dne,“ je nadaljevala Juana, „je srečala gospoda Foscarija; toda on jo je dal nagnati po svojih stražah.“

„Ali ni gospod Foscari beneški dož?“ je s čudno stisnjenim glasom vprašal Roland.

„Da!...“

„Prav... nadaljuj!“

„Kaj naj vam povem?... Nekega večera, ko sem kakor ponavadi šla za njo, sem zagledala nekega moža, ki je vaša mati stopila k njemu in ga nagovorila. Kaj ji je povedal?... Ne vem. Toda ko se je gospa Silvija vrnila domov, sem videla, da je njen obraz bel ko vosek in da ji ustnice drgečejo. Vso noč je presegla na stolu, čeprav sem jo prosila, naj leže v posteljo. Šele proti jutru se mi je dala pogovoriti, da sem jo dvignila s stola. In takrat se ji je izvilo ječanje, ki mi bo do smrti ostalo v ušesih. Spravila sem jo v posteljo in jo odela. Obrnila se je z glavo proti zidu. Mislila sem že, da je zaspala, toda ko sem po prstih stopila k njeni postelji, sem videla, da so njene oči široko odprte in da njene ustnice venomer mrmrajo: „Mrtev! Mrtev! Vsega je konec!“

Roland si je otrl čelo, ki mu ga je pokrtil znoj, in jel hoditi po sobi.

Nohti njegovih prstov so se zasekali v dlani.

Potem se je spet naslonil na vrata in vprašal:

„Tisti človek, ki je moja mati z njim govorila... ali ga poznaš?...“

„Da, Visokost!“

Roland je kakor od mrzlice vztrepetal po vsem telesu in oči so mu zažarele.

„Njegovo ime?“ je kratko vprašal s tisto presekanostjo v glasu, ki oznanja, da je nestrpnost priklopela do vrhunca.

„Ime mu je Bembo in je zdaj beneški škof...“

Roland je zaprl oči kakor poprej, toda to pot se je zdelo, ko da bi jih bil zatisnil pred jarko lučjo, ki ga je zbodla v zrenice.

„Nadaljuj!“ je izpregovoril čez nekaj minut, v katerih je govoril navznoter sam s seboj, kakor si človek govori v takih strašnih trenutkih... z besedami, ki zanje jezik nima izrazov.

„Kar vam imam še povedati, Visokost, je hudo žalostno,“ je tedaj rekla Juana. „Hodila sem po ulicah in prodajala pomaranče in citrone, ali pa rože in nagelje, kakšen je bil pač letni čas. S tem sem si toliko prislužila, da je bilo ravno za življenje in da sem lahko nakrmila dva golobčka, ki sta se navadila name in prihajala vsako jutro kljunčkat na moje okno; odprla sem jima in jima natresla zrnja. Ko je bila gospa Silvija pri meni, sem gledala, da še več prodam. Toda namestu da bi prodaja rasla, je od dneva do dneva padala. In tako je bila kmalu beda v hiši. Pa vendar, moj Bog, uboga žena skoraj nič jedla ni... In tako kmalu še tistega malega, kar smo potrebovali za življenje, nisem več spravila skupaj. Neko jutro nisem mogla več odpreti golobčkoma. Nekaj časa sta še hodila trkat na okno, potem pa, ko sta videla, da ju nočem več poznati, se nista več vrnila. Hudo mi je bilo po njih in jokala sem...“

Ob tem spominu so se na Juaninih očeh zablestele solze.

Scalabrino je stisnil svoje orjaške roke v pest.

„Z mojo prodajo,“ je spet povzela Juana, „je šlo od dne do dne bolj navzdol, in cvetlice, ki sem jih kupila, da bi jih prodajala, so venele v moji košari. Nisem razumela, zakaj so se me začeli kupci ogibati. Naposled pa sem nekega dne zvedela. Neka ženska, ki je nisem poznala, me je ustavila, se s strahom ozrla na vse strani, in mi povedala, da pridejo vsi, ki kupijo od mene rože, v seznam sovražnikov države. „A zakaj?“ sem zajecjala vsa osupla. „Zakaj, dete moje? Zakaj pa imaš pri sebi mater upornika, ki ga je mogočni Svet obsodil?...“ In ko mi je ženska povedala te besede, me je pustila na mestu in hlastno odšla. Ostala sem kakor pribita in vse v meni je vstajalo proti takemu brezsrčnemu početju. Toda kaj mi je to pomagalo? Kaj sem hotela storiti?...“

„Pa ti ni prišlo na misel, da bi se ločila od starke, ki je bila vzrok vse tvoje nesreče?“ je z zelo mehkim glasom vprašal Roland.

„Ne, Visokost,“ je preprosto rekla Juana. „Vzljubila sem gospo Silvijo in postala mi je draga kakor mati; tako srečna sem bila, ko svoje matere nisem nikoli poznala, da imam vsaj eno bitje na svetu, da ga morem ljubiti...“

Gramofone, plošče
kupim edino najugodnejše, ker je največja izbira, edino le pri
„APOLLO“
Ljubljana, Miklošičeva c. 38. Palača Grafike.
Najmodernejša izposojevalnica plošč

Gramofoni in gramofonske plošče se kupijo najboljše in v največji izbiri pri

JUGOSPORT
LJUBLJANA

Miklošičeva cesta štev. 34

Povesti in tragedije,
ki jih življenje piše

Ujetnikov povratek

Strašna tragedija se je zgodila v mestecu Neuernu na češkonemški meji.

Pogrešan avstrijski ujetnik, ki je bil že nekaj let v seznamu mrtvih, se je nenadoma vrnil. Nihče ga ni spoznal. Izdal se je le nekemu krčmarju, ki ga je že pred vojno dobro poznal.

Da bi presenetil svoja roditelja, si je pri njih izprosil prenočišče. Tudi le-ta ga nista spoznala, toda sklenil se jima je razodeti šele drugo jutro. Postlala sta mu v hlevu na senu.

Ko je šel spat, je mati preiskala prtljago, ki jo je pustil v sobi. Med njo je našla veliko vsoto denarja. Zato je prigovarjala možu, da bi neznanca ubil in oropal.

Mož se ni mogel odločiti in je šel v gostilno, da se napije poguma.

Krčmar ni mogel molčati. Odkril je očetno resnico.

Starec se je na mah streznil. Odhitel je domov, toda prišel je prepozno.

Njegov sin je bil že mrtev. Mati mu je bila v spanju prerezala vrat...

Samomor zaradi boječnosti

Uradnik londonskega pristaniškega urada John Godfrey Tomkins, mož sedemindesetih let, se je te dni sam usmrtil. Zapustil je pismo, ki odkriva čudno tragedijo. Mož je šel v smrt, ker je vse življenje hrepenel po ljubezni, pa se je ni nikdar upal nobenemu dekletu priznati.

Deset botrov

Blizu Čenstohova, znane poljske božje poti, se je zgodilo nekaj čudnega.

V avtobusu med Sieradzom in Wietunom se je vozilo enajst ljudi skozi poljsko pokrajino. Blizu Niemierzyna, vasice z opekarno, je začelo mlado dekle, ki je bilo med potniki, tožiti, da jo vse boli. Sopotniki so kmalu vedeli, kaj mora biti. Dekle je bilo pred porodom. Ženske, ki so se vozile v avtobusu, so ukazale šoferju, naj vozi hitreje, in avtobus je zdrvel proti Niemierzynu. Obstal je v vasi in sredi desetih potnikov je dekle porodilo. Vsi so bili veseli in srečni, kakor bi jih bila usoda izbrala za botre. Gnetli so se okoli drobnega črvčka, toda kaj kmalu jih je veselje minulo. Dekle je izrabilo gnečo, izginilo in prepustilo otroka desetim botrom... Z drugim avtobusom se je namreč odpeljala nazaj, vesela, da se je otroka odkrižala. Zdaj ga redi niemierzynski župan...

Žena, stroški in mrav so pri
odhodu imam Ljubro peč

ING. GUZELJ, Ljubljana — šiška
Beljaška št. 4. Telefon 3252

Gospa

Obliko Vaše drage obutve pa tudi Vaše zdravje bodo obvarovale ob dežju, snegu in blatu edino le naše polgaloše. Prodajamo jih z garancijo za skromno ceno samo Din 19.—. Kupite jih v naši najbližji prodajalni.

Polgaloša

Vrsta 8805-68

Bata

Zgodaj začne žgati...

„Dedek, ali si bil že na ribjem trgu?“

„Seveda sem bil, Jurček.“

„Ali si tudi videl tisto debelo ribčko na vogalu?“

„Kajpada sem jo videl.“

„Ali pa več, dedek, kaj tista debeljška tehta?“

„Ne, Jurček, nimam pojma.“

„Ribe, dedek.“

Frkolin

Malega Morica vpraša njegova mati, ki je v zelo blagoslovljenem stanju: „Povej, Moric, kaj bi rad: bratec ali sestrico?“

„Šele zdaj me vprašaj!“ odgovori sinček in postrani pogleda materino obilnost.

Dogodek v tramvaju

Nikica ima štiri leta. Zadnjič se pelje z mamico v tramvaju. Pred pošto vstopi nenavadno debela dama. In Nikica zagostoli, da jo slišijo v vsem vozu:

„Mamica, ali je to vse skupaj samo ena ženska?“

Debela dama zardi do ušes, mamica nič manj, ves voz pa prasne v smeh.

Ko izstopita, reče mamica:

„Da si mi zapomniš, Nikica: če mi misliš še kedaj kakšno ziniti o kateri dami v tramvaju, počakaj, da bova doma!“

Drugi dan se Nikica spet pelje z mamico v tramvaju, in spet vstopi neka debela dama. In spet se v vsem vozu začuje Nikičin visoki glasek:

„Mamica, o tistile debeli ženski bova pa doma govorili!“

(„N. W. Journal“)

Sramota rodbine

Sodnik zasliši neko žensko kot pričo.

„Ali ste poročeni?“

„Ne, vdova.“

„Kaj je bil vaš mož?“

„Obesili so ga zaradi roparskega umora.“

„Imate otroke?“

„Da. Sina in hčer.“

„Kaj je sin?“

„Obsojen na dosmrtno ječo zaradi uboja.“

„In hči?“

Tedaj priča zaihti:

„Ne vprašujte, gospod sodnik: ta ženska je sramota za vso rodbino.“

Pomembno vprašanje

Gospod Apfelmöst je zelo bolan. Zdravnik mora priti vsak dan dvakrat k njemu, tako hudo mu je že.

Tudi njegova žena sedi skoraj noč in dan zraven njegove postelje. Nenadoma pa vstane in hoče iti v sosednjo sobo.

„Kam pa greš, Lena?“ vpraša s šibkim glasom bolnik.

„Materi moram pisati, kako je s tvojo boleznijo.“

Lena odide in piše pismo. Toda že čez nekaj minut se vrne.

„Povej no, mož, ali se piše pogreb z ‚b‘ ali s ‚p‘?“

Nesebično

Mežan sedi ves v misli zatopljen v kavarni. Pa prisede k njemu prijatelj.

„Kaj pa ti je?“ ga vpraša. „Tako zamišljen se mi zdiš.“

„Včeraj sem zasnubil Leničevo Miro, pa me je odklonila,“ potoži Mežan.

„Zastran tega si ne delaj težkega srca,“ ga skuša potolažiti prijatelj. „Saj je še dosti drugih deklet na svetu.“

„Saj si ne,“ vzdihne Mežan, „samo Mira se mi smili!“

Posnemanja vredno

Neka veletrgovina pošilja zadnje čase, ko je v trgovini tak križ zaradi krize, trgovcem račune za dobavljeno blago s takimle spremnim pismom:

„V prilogi vam pošiljamo račun v znesku Din..... in vam zaradi enostavnosti že kar zdaj sporočimo, da smo vas, ker vam bo zaradi hudih gospodarskih razmer gotovo težko poravnati omenjeno vsoto, obenem tožili za poravnavo gornjega zneska. Priporočamo se in beležimo...“

Na obe strani drži

„Od žensk izvira vse zlo,“ je potožil mlad gospod neki dami.

Dama pa je bila filozofka.

„Utegnete imeti prav,“ je odgovorila. „Tudi možje izvirajo od nas.“

Težka reč

„Pri vas pa res nimate nikake izbere!“

Prodajalec: „Tega, kar bi vi radi, na žalost res nimamo na zalogi. Čevljev, ki bi bili zunaj ozki, znotraj pa široki, na žalost še ni.“

Kako naj mu razložim?

0 spolni vzgoji otrok

Na svoj način strašne so tele številk, ki jih je dognala avstrijska statistika. Ali veste, koliko je otrok, ki so jim spolno skrivnost pojasnili sošolci, pocestni paglavci ali prijatelji, hlapci ali dekle, pouličnice itd.?

Sedemdeset odstotkov!

Ali veste, koliko otrok je spolno skrivnost dognalo iz konverzijskega leksika in zdravstvenih knjig? Osemnajst odstotkov. Trije odstotki otrok so se poučili iz sv. pisma, ostali pa iz listov in časopisov, z opazovanjem živali itd.

Ali je to prav in zdravo? Ne! A kdo naj po tem takem pojasni otroku največjo skrivnost življenja?

Za to sta v prvi vrsti poklicana roditelja.

A kako potem, da očetje in matere po večini tega ne store?

Ker se — odkrito priznajte, da je tako! — sramujete lastne spolnosti. Ker na vas same pritiska krivo razumljeni asketski svetovni nazor in se vam zato zdi spolnost nekaj nečastnega. Ker so tudi vas krivo vzgojili. Ali pa ker vam manjka sposobnosti, da bi znali preprosto in s spodobnimi besedami govoriti o spolnih stvareh.

Ali veste, v kateri starosti se današnji mladini navadno odgrne zastor pred spolnimi dogajanjem?

Tudi na to ve statistika odgovor: pri 60% dečkov v nežni starosti 10 do

Vabilo na naročbo

Tistim c. čitateljem, ki bi se želeli naročiti na Družinski Tednik „Roman“, priporočamo, da se poslužijo spodaj natisnjene naročilnice, ki naj jo izpolnijo, denejo v kuverto in napišejo nanjo naslov: Upravi Družinskega Tednika „Roman“, Ljubljana, Breg 10/II. Na kuverto prilepite znamko za 25 par in napišite „Tiskovina“.

NAROČILNICA

Upravi Družinskega Tednika „Romana“ v Ljubljani.

Z današnjo pošto sem Vam nakazal po poštni hranilnici¹ naročnino za vaš list v znesku Din..... za četrta leta, pol leta, vse leto. Naročnino bom plačeval vedno vnaprej in sicer četrtletno po 20 Din, polletno po 40 Din, vseletno 80 Din. Prosim, da mi takoj začnete pošiljati Vaš list na spodnji naslov:

Ime in priimek:

poklic:

Kraj:

zadnja pošta:

Naročilnico izpolnite razločno. Nezaželeno prečrtajte.

¹ Če položnice nimate, pišite ponjo!

12 let, pri 20% med 13. in 16. letom, pri 15% pa že v 7., 8. ali 9. letu njihove „starosti“. Pri deklicah je podobno, s to razliko da so 3% žensk zvedele, kaj je spolno življenje, ko so bile že zaročene, 6% pa šele v zakonu.

Kdaj pa naj starši govorijo z otroki o teh stvareh?

To je težko reči. Naenkrat jim vsega sploh ne smejo povedati. Otroka je treba poučiti le postopno in mu odkrito odgovoriti samo to, kar vpraša. Preden nastopi pubertetna doba, pa bi si vsekako moral biti vsak otrok že na jasnem o vseh življenjskih procesih, ki so v zvezi z njegovim telesom.

In kaj naj roditelja povesta svojim otrokom?

Ničesar drugega kakor samo golo resnico, v preprosti in plemeniti obliki, prilagojeni otrokovemu razumevanju.

Blagovna znamka

„Svetla glava“

se je obnesla. — Med tisoči znamk, ki se prilaščajo vsako leto, pač ni nobena postala znana kakor ta. Radi pozornosti, ki jo vzbuja slika, in radi globokega svojega pomena je postal znak nepozaben. „Znamka Oetker“ jamči za najboljšo kvaliteto po najnižjih cenah in radi tega načela so

Dr. Oetker-jev pecljni prašek
Dr. Oetker-jev vanilinov prašek
Dr. Oetker-jev prašek za pudlinge itd. tako močno razširjeni.

Letno se proda mnogo milijonov zavojčkov, ki pomagajo „prosvitljenim“ gospodinjam postaviti v kratkem času na mizo tečne jedi. Marsikatera ura se je prihranila, mnoge nevolje radi slabega kipeja močnikov je izostalo.

Otroci se veselijo, če speče mati Oetker-jev šartelj, in v otroški sobi ni ničesar boljšega, nego le Oetker-jev pudling s svežim ali vkuhanim sadjem ali s sadnim sokom.

Pri nakupu pozor na to, da se dobe pristen Dr. Oetker-jev fabrikat, ker se čisto ponujajo manj vredni posnetki.

Dr. Oetker-jev vanilinov sladkor je najboljša začimba

za mlečne in močnate ledi, pudlinge „n“ spenjeno smetano, kakao in čaj, šartlje, torte in pecivo, jajčni konjak. Zavojček odgovarja dvema ali trem strokom dobre vanilije.

Ako se pomeša ½ zavojčka Dr. Oetker-jevega izbranega vanilinovega sladkorja z 1 kg finega sladkorja in se dasta 1 do 2 jajčni žlici te mešanice v skodelico čaja, tedaj se dobi aromatična, okusna pijača.

Dr. Oetker-jevi recepti za kuhinjo in hišo

prinašajo izbrano izvrstnih predpisov za pripravo enostavnih, boljših, finih in rafiniranih močnatih ledi, šartljev, peciva, torti, t. d.

Za vsako obitelj so največje važnosti, ker nadeajo po njih sestavljena jedila radi svoje enostavne priprave, svojega odličnega okusa in svoje lahke prebavljivosti povsod in vedno pohvalno spodbudni — tudi onih, ki stavijo večje zahteve — in ker je, kakor je pokazala izkušnja, vsako ponesrečenje tudi pri začimnicah izključeno.

Oetker-jevo knjigo dobite zastonj pri Vašem trgovcu; ako ne, pišite naravnost na tovarno

DR. OETKER, MARIBOR.

Ogibajte se prostaških in ciničnih izrazov! Po vašem glasu in obrazu mora otrok čutiti, da je stvar resna. Spet pa ne bi bilo prav, če bi spolna dogajanja povečevali ali jih mistično razlagali. Seksualnost ni ne sveta reč in ne pregrešna, nego samo nekaj resnega in docela prirodnega. („Quelle“)

Srečanje v kavarni

(Nadaljevanje s 4. str.)

Drugi večer je prišla Mimi z dvema namazanima kruhoma. Kos, ki je bil njemu namenjen, je bil posebno velik. Milan je spet plačal njeno kavo. In ker je bila ravno sobota, jo je za drugi dan povabil v kino.

In tedaj, ravno sta hotela noter, se je nesreča zgodila. Neki znanec se je pojavil od nekod in nesramnež ga je pozdravil na glas: „Servus, Milan!“

In ker se je Milan napravil, kakor da ga ne vidi in ne sliši, ga je dregnil s komolcem: „He, Samec! Me nočeš poznati, ker si z dekletom, kaj?“

„Od kdaj pa se pišeš Samec?“ je vprašala Mimi.

Milan je pogumno odgovoril: „Že pet in dvajset let. Odkar sem na svetu.“

In potegnil jo je s seboj v dvorano.

Mimi je menda sapo vzelo. Šele čez nekaj časa je vprašala obotavljaje se, šepetaje:

„Potem pa nisi moj brat Bertl?“

„Nisem,“ je odgovoril. „Samec Milan sem. Pa to je vseeno.“

V temi sta se še dolgo prerekala. Mimi je trdila, da jo je Milan na prostaški način presleparil in imel za norca, Milan pa je venomer odgovarjal: „Tako sam sem bil, Mimi. In ti si mi bila tako všeč... tako strašno všeč!“

Tedaj je Mimi utihnila. Milan je čul kako razburjeno diha. Prijel je njeno roko, to drobno, izdelano roko in jo pobožal. Ni se branila...

In potem sta se še srečavala. Iz početka ji je besedica „ti“ le nerada šla z jezika. Toda Milan ni odnehal: ljudje, ki so se kdaj tikali, ne smejo več drug drugemu reči „vi“. In Mimi se je udala...

Človeka, ki sta se že poljubila, se tega ne odvadita rada. In človeka, ki se ljubita, se imata čedalje rajša, če sta vsak dan skupaj in pošteno delita skrbi, veselje, kruh z maslom, kavo in ljubezen...

+

Bilo je spomladi in Mimi je bila že Milanova nevesta, ko jo je nekoga dne vprašal:

„Povej no, Mimi, kje je prav za prav tvoj brat, tisti Bertl, ki si me takrat z njim zamenjala?“

Mimi se je zasmejala. Ljubka in nedolžno kakor otrok.

„Bertl? Nikjer! Saj ga sploh ni! Ti si mi bil tako strašno všeč in bila sem tako sama... Kaj pa naj bi bila drugega napravila, da prideva skupaj?“

In Milan se ni prav nič srdil zaradi sleparije. Prav nič!

FILMSKA VPRAŠANJA

1. Pri kateri družbi je angažirana Dolly Haas?

2. Kateri igralec igra glavno vlogo v filmu „Pisarniški ravnatelj“?

3. Kaj je bil prej igralec Paul Lukas?

4. Katera igralka igra glavno vlogo v filmu „Bič opojnosti“?

5. Kdo bo režiral film „Človek, ki sem ga ubil“?

Za nagrade razpisujemo 20 velikih filmskih fotografij, ki jih razdelimo med deset reševalcev.

Odgovori na vprašanja iz 3. številke so: 1. pri Paramountu, 2. Pri Paramountu, 3. Pri Foxu, 4. Pri Foxu, 5. Pri MGMu.

Nagrade dobe:

5 slik: Mesar Manica, Ljubljana;
4 slike: Žefran Kristina, Ljubljana;
3 slike: Lipovšek Josip, Breg;
2 slike: Rožinšek Franci, Ponikve;

po eno sliko: Logar Breda, Maribor; Šinkovec Frida, Bistrica; Zohar Stanka, št. Vid; Senčič Slavo, Maribor; Dramelj Helena, Polšnik; Stacin Franc Loke.

Kupon 5 film

1000 Din plačam

ako ne odstranite z „RADIO BALZAMOM“: kurjih oces, bradavic, trde kože, bul itd v 3 dneh.

Petnajst let sem trpela na trdi koži na podplatih, vse sem poskusila; edino Vaš R. B. me je ozdravil. Zato se Vam najtopleje zahvaljujem, ter Vaše mazilo vsakomur priporočam — Zinka Dralka, Ljubljana, Gosposvetska 10.

Zahtevajte povsod samo: „Radio Balzam“! — Lonček 10 Din (predplačilo). Na povzetje 18, dva 28, tri 38 Din pošljite:

R. Cotič, Ljubljana VII., Kamniška 10 a (Jan ševa)

Nagradna zloženka (besedilo glej na 4. strani)

